

HETTY
LUITEN

Laat me los!

LAAT ME LOS!

Hetty Luiten

LAAT ME LOS!

Zomer & Keuning

www.kok.nl
www.hettyluiten.nl

ISBN 978 90 5977 509 1
NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: Reilika Landen/Arcangel Images, [Imagestore]
© 2010 Hetty Luiten/Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

‘Moeder, ik ga weg. Ik ben om elf uur terug.’
‘Annika, stop! Wat bedoel je?’

‘Precies wat ik zeg, moeder.’ Annika stond in de gang, had haar blauwe zomerjas al aan, hield de deurkruk stevig beet en stak alleen haar hoofd om het hoekje van de deur, de huiskamer in. Ze had zich voorgenomen niet meer prijs te geven dan ze wilde en ze was vastbesloten zich daar deze keer aan te houden. ‘Ik ga vanavond weg en ik ben om elf uur terug.’

‘Maar mijn medicijnen,’ riep haar moeder geschrokken uit. ‘Elf uur is toch de normale tijd. Tot straks, hoor, moeder.’ Annika trok de deur dicht en was met drie stappen bij de voordeur. Ze rukte die open en stapte naar buiten. Opstandig trok ze de deur harder achter zich in het slot dan haar bedoeling was en met geïrriteerde passen liep ze over het paadje in hun kleine voortuin, waar de jasmijn haar laatste bloemblaadjes liet vallen en de brem nog net in bloei stond, maar ze zag dat niet.

Bij de stoep sloeg ze links af en haastte zich naar de eerste zijstraat, omdat daar haar auto geparkeerd stond. Vanbinnen voelde ze paniek opkomen, maar vanbuiten probeerde ze er zo zelfverzekerd mogelijk uit te zien. Daar was ze zo geconcentreerd mee bezig, dat ze niet merkte dat verschillende burens in hun voortuin onkruid aan het wieden waren vanwege het mooie weer. Ze hoorde niet dat ze haar groetten en zelfs nariepen, ze zag ook niet hoe ze haar verbaasd nakeken.

Annika stapte flink door, zonder ook maar een keer om te kijken of haar moeder voor het raam, of misschien zelfs wel in de deur stond. Dat was ook de reden waarom ze de auto eerder die week al in de zijstraat had geparkeerd. Met voorbedachten rade, dacht ze. Ze vond het een rotwoord, maar het was waar. Want als de auto gewoon in hun straat had gestaan, had haar moeder vast een scène gemaakt –

kloppend op het raam of schreeuwend vanuit de voordeur. Nu moest ze eerst haar jas aantrekken en sloffen opzoeken en tegen die tijd was Annika al uit het zicht verdwenen. En hoe verder, hoe beter, leken haar benen haar te zeggen, al wist ze dat dat grote onzin was. Ze gaf haar moeder nog twee minuten.

Ze stapte juist in haar auto toen haar mobiele telefoon overging. Die twee minuten had ze niet eens gehaald, dacht ze grimmig. Ze pakte het toestel uit haar handtas om zeker te zijn dat het haar moeder was die belde. Het klopte, en ze startte de auto om het dorp uit te rijden.

Vijftien minuten later parkeerde ze de auto in de berm langs de weg naar Zwolle, de stad waar ze een afspraakje had, en zette de motor uit. Haar handen vielen in haar schoot. Ze zag ze trillen. Even sloot ze haar ogen en haalde ze diep adem. Ze was gevluht.

Nog nooit eerder had ze het zo duidelijk gevoeld als nu, maar het was waar: Ze was gevluht. Gevluht voor haar moeder. Annika keek op haar horloge en zag dat ze nog tijd genoeg had. Ze was ook met opzet een halfuur te vroeg vertrokken, omdat ze de tijd wilde hebben om te kalmeren. Ze wist immers dat het moeilijk zou worden uit het huis te ontsnappen en ze wilde beslist genieten van de ontmoeting in plaats van zich opgejaagd te voelen.

Ze pakte haar telefoon en zag dat ze drie oproepen gemist had en twee sms'jes gekregen. De drie gesprekken kwamen van haar moeder, maar het eerste sms'je dat ze las kwam van hem! Ze voelde haar wangen kleuren, alleen al bij het zien van zijn naam. *Ik vertrek nu. Als je eerder bent dan ik, houd je dan een stoel voor mij vrij op het terras? Het is veel te lekker weer om binnen te gaan zitten.*

Ze knikte. Daar had hij helemaal gelijk in en ze was blij dat hij er net zo over dacht als zij. *Doe ik. Tot zo. Ik verbeug me erop*, sms'te ze terug. Even voelde ze zich opgelaten. Had ze die laatste woorden wel moeten schrijven? Klonken ze niet te wanhopig? Alsof ze per se en met alle geweld aan de man moest? Ach, hij had toch ook in zijn e-mail geschre-

ven dat hij ernaar uitkeek. Bovendien was het gewoon waar. Nee, niet dat ze wanhopig op zoek was, integendeel zelfs, ze dacht al jaren niet meer echt aan een relatie, had zich haast neergelegd bij het idee dat ze wel een oude vrijster zou worden. Het was waar dat ze zich verheugde, al moest ze toegeven dat ze ook wel zenuwachtig was.

Het tweede sms'je was van haar moeder. *Dit kun je niet maken. Weggaan zonder me voor te bereiden. Kom onmiddellijk terug!*

Annika drukte op de sneltoets van haar moeders nummer. De telefoon ging niet eens over, zo vlug nam ze op. 'Ben je bij Minie?' schreeuwde ze.

Annika was verrast door de vraag en wist zo snel geen antwoord.

'Ik vroeg je wat. Ben je bij Minie?' herhaalde haar moeder. Annika beet zich op de lippen. Ze wilde niet vertellen waar ze naartoe ging. En ook niet waar ze níét naartoe ging. Ze wilde een avond vrij zijn, helemaal vrij. 'Moeder, luister, ik heb gezegd dat ik op tijd voor uw medicijnen terug ben en zoals u weet, doe ik altijd wat ik zeg. Ik zet nu mijn telefoon uit. U kunt me dus niet bellen en sms'jes ontvang ik dan pas als ik hem weer aanzet. Dus het heeft geen zin contact met me te zoeken.'

'Je bent bij Minie, ik wist het wel. Wie zwijgt, stem toe, en het duurde precies achttien minuten voor je me terugbelde, dus ik weet waar je bent en ik heb van Minie ook de telefoonnummers.' Het klonk triomfantelijk.

'Moeder, u hebt me gehoord. Er komt een leuke film op televisie, weet u nog? Er staat koffie in de thermoskan naast u op het tafeltje en er zitten verse koekjes in het trommeltje. In de koelkast zit uw lievelingsfrisdrank. Fijne avond en tot straks.' Ze verbrak het gesprek en zette meteen de telefoon uit.

Ze stopte het ding in het dashboardkastje, want ze wilde hem die avond niet eens bij zich hebben! Ze zag even haar ogen in het achteruitkijkspiegeltje en schrok van de blik die daarin lag. Ze had een leuke avond voor de boeg, maar zo zag ze er niet uit.

Ze haalde diep adem en keek achterom. Er kwam geen verkeer aan. Ze stapte uit en liep om haar kleine groene auto heen en ging in het gras van de berm staan, met haar rug tegen de auto geleund. In de verte zag ze een aantal koeien rustig grazen in de wei, die er groen en fris uitzag. De blauwe lucht met hier en daar een wolkje maakte van haar uitzicht een schilderij. Ze draaide haar hoofd iets naar links en kneep haar ogen snel dicht. Daar scheen de avondzon fel. Over een uur of twee zou ze ondergaan. Het was een prachtige julidag en een zacht briesje deed haar lange, krullende haren licht bewegen langs haar wangen. Ze glimlachte, haalde toen eens heel diep adem en lachte naar de koeien, die zich van niets of niemand iets aantrokken en rustig verder graasden.

Een meter van de auto vandaan stond een bosje kleine margrietjes en ze zag wat heggenwikke. In een opwelling bukte ze zich en begon ijverig een boeketje bij elkaar te zoeken. De witte margrietjes en de lila bloempjes van de heggenwikke stonden prachtig bij de gele bloemen die ze ook plukte. Toen ze verderop nog een plant zag met zachtblauwe bloemetjes voelde ze zich helemaal blij worden. Haar moeder hield niet van wilde bloemen. Er zaten vaak insecten in en dus waren ze bij voorbaat vies, maar Annika kon er juist enorm van genieten.

Ze keek nog eens op haar horloge en zag dat ze nu toch op moest schieten. Ze stapte snel weer in, wierp even een blik op het dashboardkastje, maar beheerste zich om niet te kijken. Ze wist wel zeker dat er al diverse sms'jes van haar moeder in de telefoon zouden zitten, maar uit was uit. Ze had het duidelijk gezegd.

Ze trok haar gebloemde korte rok recht, startte de auto en ging op weg naar de stad.

Opeens bedacht ze dat Marinus haar nu ook niet meer kon sms'en en wie weet had hij nog gereageerd op haar sms'je van net, maar ze schudde haar hoofd. Nee, niet het risico lopen haar moeders berichten tegen te komen. Moest ze trouwens Minie niet even bellen om te zeggen dat ze er niet aankwam? Die was vast en zeker al door haar moeder

gebeld en zou het niet begrijpen. Maar dan betrok ze Minie bij haar afspraak en moest Minie iets verzwijgen en dat zou het allemaal nog erger maken, want hoe legde ze aan Minie uit dat haar moeder niet mocht weten dat ze Marinus ging ontmoeten? En trouwens, hoe legde ze aan Minie uit dat ze Marinus kende en waarvan?

Ze glimlachte voor zich uit. Minie was een van de vrouwen van haar werk, maar ze wist niets van Marinus. Ze was ooit eens een glas wijn bij haar wezen drinken, maar vertrouwelijk was ze niet met haar geweest. Niemand wist nog iets van Marinus. Dat kon altijd nog, had ze gedacht. Eerst maar eens zien of hij echt zo leuk was als Fanny gezegd had.

Annika werkte in een supermarkt. Ze was het hoofd van de caissières. Fanny was een van de vrouwen achter de kassa geweest. Ze hadden prima met elkaar kunnen opschieten en waren zelfs af en toe samen uit geweest. Niet vaak, want dat kon Annika niet verantwoorden tegenover haar moeder, maar toch. Een paar keer naar een discotheek, een paar keer naar de film. Het was altijd reuze gezellig geweest en Annika was er dan ook ondersteboven van toen Fanny vertelde dat ze wegging bij de supermarkt en naar Apeldoorn vertrok. ‘Ik zal je missen,’ had Fanny gezegd, ‘maar Peter kan hier geen werk krijgen en ik wel in Apeldoorn, dus ik moet wel naar hem toe.’ Daar had Annika natuurlijk alle begrip voor, maar ze had toch het gevoel dat ze in een gat viel, nadat Fanny weggegaan was. De andere vrouwen die er werkten, waren allemaal stukken jonger. Annika was drieëndertig. Fanny was achtentwintig, de enige die een beetje bij Annika in de buurt kwam qua leeftijd.

‘Je komt maar eens gezellig een weekend bij ons logeren,’ had Fanny nog gezegd.

Annika had geknikt, maar geweten dat dat nooit zou gebeuren. Dat kon ze haar moeder echt niet aandoen.

En toen kwam het mailtje van Fanny: ‘Mijn chef is een stuk, dat wil je niet weten en daarbij is hij ook nog single!’

Onbegrijpelijk, maar waar. Hij lijkt me heel geschikt voor jou. Zal ik hem jouw e-mailadres geven of wil je het zijne?’
Ze had een foto bijgevoegd van een bedrijfsuitje. Ja, Fanny was met de neus in de boter gevallen. Ze werkte er amper een maand en mocht al mee. De derde van links was Marinus, haar single chef. Annika had zitten kijken en kijken en had het gevoel dat ze op slag verliefd was. Hij zag er inderdaad geweldig uit. Niet veel ouder dan zichzelf. Zijn ogen stonden warm en open. Ja, die wilde ze echt weleens van dichtbij zien. En zonder verder nog ergens aan te denken, of nee, zonder aan haar moeder te denken, mailde ze terug naar Fanny dat ze zijn e-mailadres best wel wilde hebben, of dat ze het hare wel aan hem mocht geven. Twee dagen later ontving ze zijn eerste mail.

Om kwart over acht parkeerde ze de auto in de parkeergarage die het dichtst bij het centrum van Zwolle lag en haastte zich naar buiten. De stralende zon verblindde haar een moment, ze voelde de warmte op haar huid en sloot even haar ogen om te genieten. Even maar, want Marinus wachtte misschien al. Hij moest verder rijden dan zij, maar hij kon er al best zijn.

In het centrum waren verschillende terrassen, maar ze zocht met haar ogen langs de stoelen van dat ene terras, waar ze afgesproken hadden. Het was er nog druk. Veel mensen zaten te genieten van de zon. Het kon zelfs wel moeilijk worden een leeg tafeltje te vinden. En dat zou ze wel moeten, want Marinus zag ze niet. Hoewel het misschien ook moeilijk was iemand in het echt te herkennen als je tot nu toe alleen maar een foto had gezien. Ze keek nog eens zoekend rond, haalde achteloos haar hand door haar lange bruine haar.

‘Je kunt hier wel gaan zitten,’ zei een man tegen haar terwijl hij naar de enige lege stoel bij zijn tafeltje wees.

Annika keek glimlachend van hem naar de twee andere mannen die bij hem zaten. Ze leken alle drie van haar eigen leeftijd, begin dertig.

‘Dank je,’ zei ze, ‘maar ik heb met iemand afgesproken.’

‘Ga hier maar zitten,’ zei een oudere man achter haar. ‘Wij gaan weg.’

Ze draaide zich om en zag dat de man en zijn vrouw opstonden. ‘Fijn, dank u.’ Ze legde haar handtas en het boeketje wilde bloemen op het tafeltje en wachtte tot de mensen inderdaad wegliepen. Ze ging zitten en stak haar hand op naar de ober. ‘Mag ik een glas water voor mijn bloemen?’

Hij keek haar met grote ogen aan, boog zich en keek onder de tafel. ‘Waar is die hond?’ vroeg hij.

Annika lachte. ‘Hoezo hond? Ik wil deze bloemen niet laten verdorren.’

‘Dus je meent het?’

‘Natuurlijk!’

‘En wat wil je zelf?’

‘Even wachten tot mijn... tot Mari... Ik bestel zo wel wat.’ Ze voelde dat ze kleurde. Bijna had ze gezegd: mijn vriend. Dat klonk geweldig, maar zover was het nog niet. Nog helemaal niet.

De ober trok zijn wenkbrauwen op en liep naar binnen. Het duurde vrij lang voor hij haar het glas water bracht. Opgewekt zette ze de bloemen er een voor een in. Ze had niet door dat de ober op haar bestelling stond te wachten en ten slotte schouderophalend weer verdween.

Toen ze tevreden was, schoof ze het glas naar het midden van het tafeltje en op dat moment kreeg ze hem in beeld. Haar hart sloeg een tel over. Hij was in het echt veel mooier dan op de foto’s die ze tot nu toe gezien had. Wow, hij was echt leuk! Zijn korte haren leken blonder dan op de foto. Hij was slank en zag er gespierd uit. Hij droeg een lichtroze overhemd met korte mouwen. De bovenste twee knoopjes stonden nonchalant open. Zijn lichte broek, die van linnen leek, zat strak om zijn bovenbenen.

Hij hield stil aan de rand van het terras en keek zoekend rond. Ze wilde juist gaan staan, toen hij haar ontdekte. Lachend kwam hij op haar af. ‘Annika, je was er al!’ Hij boog zich naar haar toe en gaf haar een vluchtige kus op haar wang, ging daarna tegenover haar zitten. Hij keek

haar warm aan. ‘Leuk, zeg, om je in het echt te zien.’
‘Dat vind ik ook.’

Ze kende hem van de foto die Fanny haar gestuurd had. Later had hij er zelf ook nog een gestuurd. Een foto waar hij alleen op stond en die veel duidelijker was. ‘En? Wat vind je? Kan ik ermee door?’ had hij gemaïld. Ze had niet goed geweten wat ze had terug moeten schrijven, want ze vond hem veel leuker dan dat hij ermee door kon. Ze was er verlegen van geworden en durfde amper een foto van zichzelf te sturen, maar beloofd was beloofd. Hij een foto, zij een foto. ‘Je ziet er fantastisch uit. Zo lief!’ had hij gereageerd op de ontvangst van haar foto. Elke dag keek ze naar zijn foto. Ze had hem uitgeprint en naast haar bed gehangen. Haar moeder kwam toch nooit boven, dus die zou het niet zien. Maar voor haar was de foto het laatste wat ze zag voor ze in slaap viel en het eerste als ze weer wakker werd. Ze kon zijn gelaatstreken wel dromen, de blik in zijn ogen uit duizenden herkennen. En nu zat hij tegenover haar en leek hij eigenlijk heel vreemd.

‘Ben je er nog?’ riep Marinus en schudde zacht aan haar arm.

Ze schrok op en keek hem aan. ‘Sorry, sorry.’

Hij lachte. ‘Waar was je met je gedachten?’

‘Bij jou, nota bene, terwijl je voor me zit.’

Zijn stralende ogen verblindden haar bijna. ‘Vertel.’

‘Je ziet er precies uit als op je foto en toch ben je een ander.’

‘Nee, ik ben geen ander. Ik ben het echt. Die foto is maar een afdruk, tweedimensionaal. Ik ben driedimensionaal en levend. Dat is het verschil.’

Ze knikte en viel even stil.

‘Was je zenuwachtig voor deze ontmoeting?’ vroeg hij.

‘Eigenlijk wel, ja. Het is niet zo mijn gewoonte mannen te ontmoeten, maar je mails waren zo leuk, dat ik je graag van dichtbij wilde zien. En jij?’

‘Ik doe dit ook nooit. Het is dat Fanny er zo op aandrong dat ik contact met je zou maken, maar ik was niet zenuw-

achtig. Dat kwam doordat jouw mails ook zo leuk waren. Ik voelde gewoon dat we wel met elkaar zouden kunnen opschieten. Wat wil je drinken. Koffie?’

Ze keek op en zag dat de ober weer naast haar stond.

‘Graag.’

‘Twee koffie dus.’

Ze zag dat Marinus een waarderende blik op het veldboekje wierp, of nee, bermboekje moest ze het eigenlijk noemen. Heel even gleed hij met een vinger langs de blaadjes van een zachtblauw bloemetje. Het ontroerde haar dat hij zo teder kon doen en tot haar verrassing voelde ze zich even jaloers. Jaloers op een domme bloem. Ze grijnsde in zichzelf en heek naar hem. Hij had echt mooie ogen. Waren ze groen? Dat had ze op zijn foto niet zo gezien, maar nu, in het licht van de zon, leken ze wel groen. ‘Zijn ze groen?’ vroeg ze toen zijn ogen de hare ontmoetten.

‘Ja. Niet zo groen als die van jou, maar wel groen.’

‘Op de foto leken ze blauw.’

‘Je moet foto’s ook niet geloven. Jij ziet er in het echt namelijk veel mooier uit.’

‘Slijmbal,’ flapte ze eruit en kneep meteen haar lippen op elkaar. Dit had ze wel anders kunnen zeggen, maar op de een of andere manier daagden zijn ogen haar uit tot ondeugende opmerkingen, tot dingen waar ze anders eerst over nadacht voordat ze ze zei.

Marinus schoot in de lach, maar sprak haar tegen. ‘Ik zeg gewoon de waarheid. En ik ga nog even door ook. Je bent leuk gekleed. Draag je vaak een rok of jurk? Op de foto die je me mailde had je een jurk aan en nu een rok. Ik hou daar wel van.’

‘Ik ook. Ik draag meestal zoiets. Ik ben eigenlijk geen broekenmens, al heb ik natuurlijk best een paar spijkerbroeken. Die trek ik meestal aan als ik in de tuin aan het werk ga.’

‘De tuin? Doe jij dat?’

Ze knikte enthousiast. ‘Ik ben gek op planten en bloemen en vind het heerlijk om onkruid te wieden. Met mijn blote handen in de natuur bezig zijn en ondertussen kijken hoe de planten uitlopen of knopjes krijgen. Ik zou alleen

graag...' Ze slikte de rest van de zin in, want ze zei niet graag iets negatiefs over haar moeder.

'Ja?' Hij keek haar zo indringend aan, dat ze haar zin toch afmaakte.

'Mijn moeder noemt bijna alles onkruid, dus ik moet meer weghalen dan me lief is. Ik zou de tuin graag wat wilder willen hebben.'

'Nou, dan moet je die van mij eens komen bekijken.'

Ze keek verrast op. Was dat een uitnodiging of meer bij wijze van spreken?

'Nou ja, ik bedoel...'

Bij wijze van spreken dus.

'Je bent echt wel welkom, maar ik bedoelde dat mijn tuin vol wilde bloemen en zelfs onkruid staat. Ze kunnen paardenbloemen en pinksterbloemen wel onkruid noemen, maar het zijn prachtige bloemen.'

'Dat ben ik helemaal met je eens.' Haar blik gleed naar het boeketje midden op hun tafeltje. 'Het enige nadeel van onkruid is dat het zich vaak zo snel verspreidt. Als je het ene jaar één paardenbloem hebt, heb je er het volgende jaar twintig en is de pinksterbloem verdwenen.'

Ze zag dat er geen haartjes boven de opening van zijn overhemd uitkwamen. Dat vond ze eigenlijk heel leuk. Misschien was het minder mannelijk? Dat wist ze niet. Haar collegaatje Minie hield juist van mannen met veel borstharen, maar Annika had dat altijd minder aantrekkelijk gevonden.

Hij lachte instemmend en keek zoekend om zich heen.

'Weet je wat ik vreemd vind? Er staan nergens bloemen op de tafeltjes, alleen bij ons. En dan ook nog uitgerekend een boeketje wilde bloemen, waar ik zo gek op ben. Heb je gezien dat er wilde cichorei tussen zit?' Hij gleed opnieuw met zijn vinger langs de zachtblauwe bloem.

'Heet die zo? Dat wist ik niet. Ik heb gewoon geplukt wat ik mooi vond.'

'Is het boeketje van jou? Wat verrassend.' Hij straalde.

'Dat vind ik te gek. Terwijl ik je nog niet eens verteld had hoe gek ik op wilde bloemen ben. Mijn naaste burens vin-

den het namelijk verschrikkelijk en laten dat in geuren en kleuren weten elke keer als ze me in de tuin zien. Dus ik dacht dat het misschien een van mijn slechtste kanten was en daarom had ik er tot nu toe nog niets over geschreven.’

Annika schoot in de lach. ‘Als dat een van je slechtste kanten is? Dan vraag ik me af wat je goede kanten zijn.’

‘Daar kom je misschien vanzelf wel achter.’ Hij grijnsde.

‘Wil je nog een kop koffie of zullen we wat anders nemen?’

‘Een glas rode wijn vind ik wel feestelijk en dat past bij deze ontmoeting.’ Want het was een heerlijke ontmoeting.

Ze genoot met volle teugen. Hij was zo’n fijne gesprekspartner en hij keek haar voortdurend zo belangstellend aan. Ze merkte dat haar ogen glansden als hij iets vertelde of vroeg en ze had het gevoel alsof haar wangen voortdurend een roze kleur vertoonden. Natuurlijk had ze geweten dat hij een interessante man was, anders had ze hem nooit willen ontmoeten, maar dat hij zo leuk zou zijn in het echt had ze van tevoren niet kunnen dromen.

‘Vind je het erg als ik bier neem?’

‘Helemaal niet. Je moet nemen wat je lekker vindt.’

Marinus bestelde hun drankjes en boog zich toen licht naar haar over. ‘Ik wilde je eigenlijk twee vragen stellen,’ zei hij zacht.

‘Twee maar?’ Ze glimlachte. Zelf wist ze wel duizend vragen die ze hem wilde stellen, want ze wilde alles, maar dan ook werkelijk alles van hem weten!

Zijn gezicht betrok. Er gleed een ernstige trek over heen. Hij opende zijn mond, maar sloot hem weer, omdat de ober hun drankjes al kwam brengen. Zodra de ober weg was, zei hij: ‘In je mails heb je al veel over jezelf verteld. Dus veel vragen zijn al beantwoord. Op twee na. Ik geef toe dat het erg intieme vragen zijn en daarom wilde ik ze ook niet per mail stellen. Bovendien wilde ik je heel graag eerst zien, voordat ik door zou vragen. Weet je, iemand kan nog zo leuk mailen en er nog zo mooi uitzien op een foto, in het echt kan iemand toch erg tegenvallen. Maar dat doe jij niet. Integendeel zelfs. Ik vind je er geweldig uitzien. En je hebt zo’n heerlijke uitstraling, zo’n lieve blik in

je ogen, zo betrouwbaar ook. Ik ben echt weg van je.’
Nu bloosde ze zichtbaar. Hij zag haar wel zitten. Nou, dat was wederzijds!

‘Dat bedoel ik,’ zei hij glimlachend. ‘Je bloost zelfs. Dat vind ik echt lief!’ Hij pakte zijn glas op en keek haar aan. ‘Proost, op een fijne voortzetting van deze ontmoeting.’

Annika pakte haar glas en toostte met hem. Ze nam een slok. ‘Lekker. Smaakt goed.’ Ze zette het glas neer en keek hem uitnodigend aan.

‘Ik weet dat je drieëndertig bent,’ ging hij verder. ‘Ik weet dat je cheffin van de caissières bent, ik weet van welke muziek je houdt en dat je graag handwerkt. Ik weet wat je graag op televisie ziet en welke krant je leest. Ik weet ook dat je nog thuis bij je moeder woont en dat is een van mijn vragen: waarom? Ergens vind ik dat een beetje vreemd, Annika. Je had al jaren op jezelf kunnen wonen. Is er ooit iets gebeurd waarom je weer terug bent gegaan? De andere vraag is dan ook: waarom ben je single? Of ben je getrouwd geweest en gescheiden en daarna weer terug naar je moeder gegaan?’

Ze sloeg haar ogen neer en pakte nogmaals haar glas op om te voorkomen dat hij de pijn en het verdriet in haar ogen zou zien. Ze keek naar de wijn die schitterde in de laatste zonnestralen. Nog even en de zon zou achter de huizen verdwenen zijn.

HOOFDSTUK 2

‘Ik loop wel erg hard van stapel, hè,’ verontschuldigde hij zichzelf. ‘Dit had ik misschien niet mogen vragen, maar ja, hoe zal ik het uitleggen. Wees eerlijk. Dit contact zijn we aangegaan omdat we allebei iemand zoeken voor een relatie. Dat is ook de reden waarom we elkaar nu ontmoeten. En natuurlijk moeten liefde en vriendschap groeien en moeten we aan elkaar wennen en kunnen we heus niet na een avond al zeggen of het echt wat tussen ons wordt, maar...’ Hij aarzelde even, liet zijn stem nog verder dalen, zodat de andere mensen op het terras hem niet konden verstaan. ‘Ik vind je leuk, heel leuk. Zoals ik er nu over denk wil ik je heel graag vaker zien en veel beter leren kennen, maar die twee vragen zitten me dwars. Wat is de reden waarom je nog bij je moeder woont? Als het bijvoorbeeld zo is dat je niet zonder haar kunt, dan... Tja, Annika, dan lijkt het me dat je ook nooit aan een relatie kunt beginnen. Ik ben vijfendertig. Ik wil weten waar ik aan toe ben. Zo veel tijd heb ik ook niet meer. Ik bedoel, oké, er is natuurlijk nog een vraag: zou je ooit kinderen willen? Want als je daarop nee zegt, betekent dat ook dat ik geen relatie met je wil. En waarom ben je nog steeds alleen? Is er een steekje aan je los? Kun je daarom niemand vinden? Nou, foei, natuurlijk is er geen steekje aan je los, dat weet ik allang, maar ik probeer uit te leggen waarom ik deze vragen belangrijk vind.’

Ze knikte. ‘Ik begrijp je heel goed, en je hebt gelijk ook. Ik heb ook meteen aan Fanny gevraagd waarom jij nog vrijgezel was. Of je gescheiden was of altijd vrijgezel geweest. Dat is inderdaad iets waar je gedachten om cirkelen. Dus ik snap je wel.’ Ze glimlachte. ‘Oké, ik heb je geschreven dat mijn vader niet meer leeft.’

Hij knikte en keek haar meelevend aan.

Ze voelde dat hij een grote steun zou kunnen zijn als ze problemen had. Iemand bij wie je uit kon huilen, bij wie je

je hoofd op de schouder kon leggen. Ze voelde zich nog warmer worden dan ze al was bij het zien van die blik in zijn ogen. ‘Ik was zeventien toen hij verongelukte en nog de enige die thuis woonde. Mijn drie zussen zijn allemaal ouder dan ik en waren het huis al uit. Mijn moeder is er nooit overheen gekomen dat vader er niet meer was en daarom ben ik gewoon thuis blijven wonen.’

Nietsvermoedend was ze uit school gekomen. Ze zat in de examenklas van de havo en ze had een zware dag achter de rug. Bovendien regende het en Annika was op de fiets. Vijftien kilometer door de regen, van Zwolle naar hun huis. Ze had het gevoel dat haar handen en wangen bevroren waren en verheugde zich op een kop hete thee met haar voeten tegen de radiator.

Ze reed achterom, door het gangetje achter de tuinen. Daarom zag ze de politieauto niet voor hun huis staan en ook niet de auto van hun eigen huisarts. Ze zette haar fiets in de schuur, liep door de achtertuin de keuken in en riep meteen: ‘Moeder, ik ben er!’

Maar er kwam geen antwoord en op het theelichtje stond geen pot thee. Wel hoorde ze stemmen in de kamer. Voorzichtig keek Annika om het hoekje van de kamerdeur en voelde hoe de sfeer bedreigend op haar afkwam. Ze wist meteen dat er iets gebeurd was, iets ernstigs, al had ze de politieagent nog niet eens gezien.

‘Annika, ben jij dat?’

Linn, haar oudste zus, die al jaren niet meer thuis woonde en zelfs al een zoontje had, kwam op haar af. ‘Ja, je bent het. Kom gauw binnen.’

‘Mijn jas.’ Annika sloot de deur, liep de keuken door naar de gang, waar ze haar jas ophing en haar tas op de trap zette. Ze rilde, maar wist niet of het van de kou kwam of van de bedreigende sfeer in de huiskamer. Wat kon er gebeurd zijn? Waarom was Linn er? Wat zou ze te horen krijgen als ze de kamer inging?

Aarzelend ging ze nu vanuit de gang de huiskamer binnen en stond geheel onverwachts oog in oog met de poli-

tieagent. Toen wist ze het zeker.

Haar moeder zat als versteend in de grote fauteuil waarin ze normaal gesproken alleen zat als ze televisie keek of handwerkte. Ze had een zakdoekje in haar hand, de knokkels waren spierwit, haar vingers bewogen niet.

Annika opende haar mond, maar sloot hem weer. Was er iets met de man van Linn? Of haar kindje? Nee, dan was moeder toch niet zo geschokt? Dan had Linn bewegingloos daar in die grote leunstoel moeten zitten.

Iemand schraapte zijn keel. Annika keek om en herkende hun eigen huisarts.

‘Ga maar even zitten,’ zei hij zacht, maar dwingend.

‘Wat is er gebeurd?’ Annika bleef staan en keek van de dokter naar haar oudste zus.

‘Vader...’ fluisterde Linn.

‘Vader?’ herhaalde Annika haast schreeuwend. ‘Is vader...?’ Ze zakte ter plekke door de knieën. Haar benen hielden haar niet meer. Ze was altijd een vaderskindje geweest. Had altijd meer van hem gehouden dan van haar moeder en hij had haar altijd het gevoel gegeven dat hij meer hield van haar dan van haar grote zussen. Vijf jaar verschil zat er tussen haar jongste zus, Marga, en haar. Ze was een echt nakomertje en haar vader had altijd van haar genoten, haar liefgehad, met haar gespeeld en met haar meegeleefd. Hij was toch niet doo...? Ze durfde het woord niet eens te denken, laat staan uit te spreken. Maar het moest wel. Waarom was anders die politieagent er? En de huisarts? Waarom waren ze niet als gekken naar het ziekenhuis gereden om hem te zien? Omdat hij niet meer lee... Ze keek haar zus hulpeloos aan. Linn knikte. ‘Vader is verongelukt.’

‘Een vrachtwagen,’ zei de agent nu.

Annika schrok van zijn stem en keek hem woedend aan.

‘De chauffeur had hem niet gezien.’

‘Terwijl vader van rechts kwam,’ vulde Linn mat aan.

Van de ene op de andere dag was Annika’s leven veranderd. Totaal veranderd. Nooit meer een vader die naar haar verhalen luisterde. Nooit meer een vader die haar

hielp met haar huiswerk. Nooit meer een wandeling in het bos, samen met haar vader.

De begrafenis liet ze aan haar grote zussen over. Zij was het kleine meisje en zo voelde ze zich ook. Volkomen verloren, geen grond meer onder de voeten. De weken na de begrafenis sleepte ze zich voort. Ze deed geen examen, ging ook niet meer naar school. Haar moeder huilde elke dag, de hele dag. Annika wilde ook huilen, maar wist niet bij wie. De zussen gingen weer naar hun eigen gezinnen en hun eigen baantjes. Annika bleef alleen met haar moeder, die de klap niet verwerken kon.

‘Dat is nu eh... zestien jaar geleden, van je vader,’ zei Marinus.

‘Dat klopt.’

‘Je moeder is er nu toch zeker wel aan gewend?’

‘Dat denk ik wel. We praten nooit over hem. Dat kon ze toen niet en dat kan ze nu nog niet. Ik mag zijn naam niet noemen.’

‘Dat lijkt me moeilijk. Jij mist hem toch zeker ook?’

‘Nog elke dag.’ Annika glimlachte. ‘Maar ik ben er wel aan gewend dat hij er niet meer is. Ik heb nu een leuke baan en mijn eigen hobby’s. Het is triest, maar het is zo, en al heeft het lang geduurd, ik kan er nu wel mee uit de voeten.’

‘Je moeder nog niet?’

‘Dat weet ik dus niet. Ik zei al, we praten nooit over hem.’

‘Maar je bent wel bij haar blijven wonen.’

Annika haalde haar schouders op. ‘Waarom niet? Ik bedoel: waarom zou ik haar alleen laten als er geen reden voor is.’

‘Daar zit wat in, ja, maar vind je het dan niet leuk om op jezelf te wonen? Heb je nooit een vriend gehad met wie je wilde samenwonen?’

Ze knikte aarzelend. ‘Ja, ik heb een paar keer een vriendje gehad, maar hij bleek nooit de ware te zijn. Dus voor hen hoefde ik het huis niet uit. Ik heb mijn eigen kamer, mijn computer en mijn werk. Ik heb er geen problemen mee dat ik nog thuis woon.’

Wat was ze verliefd geweest op Danny. Tot over haar oren! Ze had eerst de mavo gedaan en met dat diploma op zak ging ze naar de havo. Zo leerde ze Danny kennen. Hij zat bij haar in de klas. Of eigenlijk kwam zij bij hem in de klas. Voor haar was het liefde op het eerste gezicht, maar niet voor hem. Pas in de examenklas ontdekte hij haar. Gelukkiger had hij haar niet kunnen maken. Het betekende wel dat ze minder tijd aan haar huiswerk besteedde, omdat ze zo graag bij hem was. Het betekende ook dat haar vader haar soms bij zich riep voor een ernstig gesprek. Maar als hij haar stralende ogen zag, hield hij zich in en glimlachte alleen maar. Hij was immers ook jong geweest. Danny had er echter niet mee om kunnen gaan. Een huilende vriendin. Daar had hij niets aan. Nog geen twee weken na het overlijden van haar vader maakte hij het uit. Twee dagen later hoorde Annika van een vriendin dat hij een ander had.

Het duurde lang voordat Annika weer naar jongens wilde kijken. Haar vader was weggegaan en daarna Danny ook nog. Ze durfde zich niet meer te binden en hield elke toenaderingspoging af.

Tot ze drieëntwintig was en er een nieuwe man in hun straat kwam wonen. Op een straatfeest kwam ze hem tegen en hoe ze ook over relaties dacht, ze viel voor hem. Voor zijn charmante lach, zijn stralende ogen, zijn moderne kortgeknipte haar en zijn slanke lichaam met gespierde schouders. Na het feest vroeg hij haar voor een glas wijn mee naar zijn huis en daar hoefde ze geen seconde over na te denken.

Zijn lippen voelden aan zoals ze nog nooit gevoeld had, maar dat was ook niet vreemd natuurlijk. Danny was, vergeleken met hem, een kind geweest, net als zij zelf. Jasper wist hoe je zoende en hij veroverde er Annika's hart mee en overwon elk greintje verzet.

Maar het was haar niet vergund. Twee maanden later stond er een buurvrouw voor haar kassa in de supermarkt. 'Ik dacht dat we erop vooruitgegaan waren met Jasper in onze straat,' zei ze.

Annika keek vragend op.

‘Tja, je moet toegeven dat hij een stuk is!’

*Annika zei niets, wachtte af wat komen ging, sloeg onder-
tussen de artikelen aan op de kassa.*

*‘Hij schijnt drie vriendinnen tegelijk te hebben,’ zei de
buurvrouw. ‘Dat vind ik dus geen vooruitgang, wat jij?’*

*Annika was overrompeld en zat met haar mond vol tan-
den. Was dit waar? En hoe wist de buurvrouw dat?*

*‘Vijfendertig gulden dertien,’ was alles wat ze eruit kreeg,
maar ze begreep waarom de buurvrouw haar dit vertelde.*

*Ze was jaloers. Jaloers omdat zij met Jasper ging en de
buurvrouw niet.*

*Ze tilde haar kin omhoog en keek de vrouw aan. ‘Als je
wilt stoken, moet je met betere praatjes komen.’ Ze hield
haar hand op om het geld te ontvangen.*

*‘Meid, neem je het voor hem op? Of eh... Jij hebt toch niks
met hem?’ Ze keek Annika geschrokken aan. ‘Als ik dat
geweten had...’*

*‘Geef me nou maar het geld. Er staan mensen te wachten.’
De buurvrouw bleek echter wel gelijk te hebben. Dus dat
was einde Jasper. Annika was ervan overtuigd dat ze nooit
meer een vriend wilde. Mannen waren duidelijk niet te ver-
trouwen, in elk geval niet om op te bouwen. Toch werd ze
opnieuw verliefd, en opnieuw. Maar ook met John en
Mark werd het uiteindelijk niets.*

*‘Dus als je iemand vindt met wie je wel zou willen samen-
wonen, ga je bij je moeder weg?’ vroeg Marinus haar.*

‘Natuurlijk!’ riep ze uit. ‘Dat spreekt toch vanzelf?’

*‘Annika, wat moet er dan met mij gebeuren als je met John
gaat samenwonen?’*

‘Moeder, wat is dat nou voor een rare vraag?’

*‘En nou jij. Waarom ben jij vrijgezel?’ vroeg Annika, al had
ze het gevoel dat ze niet duidelijk genoeg was geweest over
het feit waarom ze nog steeds thuis woonde. Niet naar hem
toe, maar vooral ook niet naar zichzelf toe.*

Marinus lachte. ‘Ik ben wéér vrijgezel. Tja, misschien valt het je tegen, maar ik ben gescheiden. Ik ben acht jaar getrouwd geweest.’

‘Acht jaar? En toen toch gaan scheiden?’

‘Ja, het lukte echt niet. Ik denk dat we veel te jong waren toen we trouwden. Zij was negentien en ik tweeëntwintig. Achteraf snap ik eigenlijk ook niet waarom we getrouwd zijn en het nog zo lang volgehouden hebben. Misschien durfde ik het niet openlijk toe te geven dat ik een fout had gemaakt. We pasten totaal niet bij elkaar. Margriet wilde absoluut geen kinderen, ik juist graag. Ze wilde weinig werken en veel van de wereld zien. Ik hield meer van vastigheid, een goede baan, een eigen huis. Het was voor ons allebei een opluchting toen we de knoop doorhakten. Dat is nu vijf jaar geleden. Eerst genoot ik alleen maar van mijn vrijheid, maar op een gegeven moment begon ik toch weer om me heen te kijken naar prettig gezelschap. Maar dat is niet meer zo gemakkelijk op mijn leeftijd. Natuurlijk lopen er veel vrouwen rond in mijn supermarkt, maar om nou een klant aan te spreken, met het risico dat ze getrouwd is en een scène begint te schoppen.’ Hij lachte. ‘Nee, dat was niet wat ik zocht. En toen vertelde Fanny me over jou. Een schitterend idee. Geen bekende uit de winkel en ook niet uit de straat. Eerst even rustig elkaar wat aftasten via mail en telefoon. Ik zag dat wel zitten en, Annika, dat doe ik nog steeds.’ Hij nam de laatste slok uit zijn glas en probeerde contact te krijgen met de ober. ‘Jij ook nog een glas?’

‘Oké, maar meer niet, hoor. Ik moet nog rijden.’

‘Ik ook, dus wees maar niet bang. Ik neem ook echt niet meer dan twee glazen.’ Hij stak zijn hand op naar de ober en maakte het gebaar dat hij de glazen nog eens vol wilde hebben. ‘Vind je het erg dat ik al een huwelijk achter me heb?’

‘Marinus, rare vraag. Het lijkt me niet meer dan logisch dat mensen van onze leeftijd iets achter de rug hebben. Anders zouden ze niet geleefd hebben.’

‘Dat heb je mooi gezegd.’

Tegen halfelf begon Annika aanstalten te maken om op te staan. ‘Sorry, maar ik moet weg. Het is nog een halfuur rijden en morgen is het weer vroeg dag.’

‘Jammer,’ zei Marinus. ‘Ik vond het echt gezellig en ik hoop dat je zin hebt om het nog eens over te doen.’

Annika knikte verheugd.

‘Oké, zondagmiddag? Stukje wandelen in het bos? Later ergens iets gaan eten?’

Nooit meer een wandeling in het bos...

‘Wandelen in het bos?’

‘Ja, of hou je daar niet van?’

‘Dat vind ik juist heerlijk. Dat deed ik vroeger altijd met mijn vader. Dan liet hij me de verschillende planten en struiken zien en van alle bomen leerde hij me de Latijnse naam, al ben ik de meeste inmiddels wel weer vergeten. En bosbessen, die plukten we ook altijd, en soms zelfs pad-denstoelen. O, Marinus, wat een leuk voorstel. Het is eeuwen geleden dat ik dat gedaan heb. Mijn moeder houdt er niet van en...’ *Moeder, ik ben om elf uur terug.* Oké. Ze kreeg haast. Dat kon ze helemaal niet maken. Haar moeder was al woest dat ze onvoorbereid alleen gelaten was, als ze nu ook nog te laat kwam... ‘Mail je me waar we elkaar zullen ontmoeten?’

‘Het lijkt wel alsof je niet snel genoeg weg kunt komen, Annika. Die paar minuten maken toch niet uit? Wacht, dan betaal ik en loop ik mee naar je auto. We staan vast in dezelfde parkeergarage.’ Marinus liep het restaurant binnen om de ober te zoeken.

Annika keek op haar horloge. Het was al halfelf. Ze haalde het vast niet meer. Opeens nam ze een beslissing, rende ook het restaurant in, zag Marinus staan en zei: ‘Sorry, ik móét weg, ik mail je straks nog waarom.’ Zonder op een reactie te wachten, haastte ze zich weer naar buiten en naar de parkeergarage.

Precies vijf minuten te laat stopte ze voor hun huis. Snel greep ze haar mobiele telefoon en haastte zich naar de voordeur. Meteen toen ze die opende, hoorde ze haar moeders stem al.

‘Annika, ben jij daar?’

‘Ja, moeder, ik kom eraan.’ Ze trok haar zomerjas uit, wierp een snelle blik in de spiegel om te constateren dat haar ogen inderdaad ontzettend glansden, maakte een grimas in de hoop dat de blik in haar ogen veranderde en huppelde snel naar de keuken om een glas water te halen. Huppelde? dacht ze verbaasd. Maar inderdaad, ze had gehuppeld en haar ogen... Was ze verliefd? Ze stapte de huiskamer in. ‘Sorry, moeder, het was...’

‘Je bent te laat,’ onderbrak haar moeder haar.

‘Ik zeg toch sorry.’

‘Waar ben je geweest?’

‘Hier is een glas water.’ Ze reikte het haar moeder aan en pakte met haar andere hand het doosje met medicijnen. Haar moeders donkere ogen stonden donkerder dan normaal, haar grijzende haren hingen in pieken rond haar gezicht.

‘Ik vroeg waar je geweest bent.’

‘Neem nu eerst even deze pillen, dan vertel ik het u zo,’ zei Annika kalm, maar inwendig voelde ze zich lang zo kalm niet. Wat moest ze antwoorden op die vraag?

Haar moeder kwam overeind van de bank en nam de pillen aan. Ze keek er even naar en stopte ze vervolgens in haar mond, spoelde ze weg met een paar slokken water.

‘Nou?’

Annika keek naar haar. Haar ogen stonden boos en haar haren hingen in slierten rond haar hoofd. Ze moet ze nodig weer eens wassen, dacht ze. En een beetje make-up zou ook wonderen doen. Ze ziet zo bleek. ‘In Zwolle,’ besloot ze de waarheid te vertellen. Ze hield niet van liegen.

‘In Zwolle? Wie ken je daar nou?’

‘Wel een paar honderd mensen. Ik ben daar op school geweest, weet u.’

‘Annika, dat is eeuwen geleden. Wat moest je in Zwolle? Minie wist ook niet waar je was,’ zei ze verwijtend.

Minie. Dus ze had haar inderdaad gebeld. Dat betekende dat ze morgen op haar werk wat uit te leggen had.

‘U kent Fanny toch nog wel?’ vroeg Annika.

‘Die woont nu in Apeldoorn. Dus die was het niet.’ Het klonk bits.

Annika zuchtte. ‘Moeder, doe toch niet zo moeilijk en laat het me uitleggen.’

‘Ik vind het echt wel prima als je een avond weg wilt, maar dat je dat niet van tevoren vertelt, dat neem ik je ontzettend kwalijk. En als je nu ook nog zit te liegen...’

‘Moeder...’ Ze vond het prima als ze een avond wegging? Had ze dat net gezegd? Annika keek haar moeder opeens met een veel blijer gezicht aan. ‘Dus als ik het wel gezegd had, had u niet moei... Had u geen bezwaar gehad?’

‘Waarom zou ik bezwaar hebben als jij een avond weg wilt? Ik begrijp je niet. Je mag toch zelf weten wat je doet? Maar van dit geheimzinnige gedoe, daar houd ik dus echt niet van.’

Zo positief had haar moeder in lange tijd niet meer gereageerd. Annika’s gezicht klaarde er helemaal van op. Dit klonk zo goed. Nu moest ze meteen vertellen van zondag, want ze moest het ijzer smeden als het heet was. ‘Fanny woont inderdaad in Apeldoorn. Ik heb een kopje koffie gedronken met de baas van de supermarkt waar Fanny werkt.’

Haar moeders ogen schoten wijd open. ‘Je bent toch niet van plan om ook in Apeldoorn te gaan werken?’

‘Nee, hoor, moeder, echt niet.’

‘Wat moest je dan met die man?’

‘Ach...’ Annika haalde haar schouders op. ‘Ik had er even genoeg van om elke avond achter de computer te zitten of te quilten en hij stelde voor ergens op een terras te gaan zitten. Dat leek me wel leuk.’

‘Hij stelde voor... Annika, denk je dat ik dom ben? Hoe kan hij dat voorstellen als hij jou niet kent. Je moet dus al eerder kennis met hem gemaakt hebben, zonder dat je me daar iets over gezegd heb.’

‘Nee, hoor. Ik had hem nog nooit eerder gezien. Fanny had mijn e-mailadres aan hem gegeven en hij stuurde me een mailtje of ik koffie met hem wilde drinken.’

‘Zonder elkaar te kennen? En dan ga jij gewoon? Waar heb je je hersens?’

‘Ik vertrouwde op Fanny’s oordeel en het was heel gezellig, dus we hebben afgesproken dat we zondag ook samen uitgaan. Dan weet u dat vast.’ Annika stond op in de hoop dat daarmee het gesprek afgelopen was, maar daarin had ze zich vergist.

‘Met een wildvreemde man? Annika, dat kan niet. Ik verbied je om met hem om te gaan.’

‘Moeder, ik ben groot genoeg om zelf te bepalen wat ik doe en u zei net immers dat ik het zelf mocht weten. Dus zondagmiddag ga ik weg. Trouwens, ’s avonds ook.’ Ze bukte zich naar haar moeder en gaf haar een vluchtige kus op haar wang. ‘Welterusten, moeder.’ Ze liep de kamer uit, maar vlak voordat ze de deur sloot, hoorde ze haar moeder nog mompelen: ‘Dat zullen we nog weleens zien.’

Boven, op haar slaapkamer, zette Annika meteen haar computer aan. De laatste woorden die ze gehoord had, hadden onheilspellend geklonken, maar verder was alles flink meegevallen. Geen woedende moeder, geen moeder in tranen omdat ze alleen was geweest die avond. Ze had zelfs gezegd dat het prima was als Annika een avond wegging. Ze schudde verwonderd haar hoofd. Ze had het gevoel gehad dat ze vluchtte, toen ze die avond op weg ging naar Marinus, maar achteraf gezien was dat dus helemaal niet nodig geweest. Ze had het gewoon kunnen zeggen.

Ze opende een mail en begon te schrijven: *Hallo Marinus, het spijt me verschrikkelijk dat ik zomaar weg was. Ik schaam me er ook voor. Mijn moeder voelde zich namelijk niet goed. Dat had ik je moeten zeggen.* Ze hield op en las wat ze getypt had. Dit was een leugen. Haar moeder was niet anders dan anders geweest. Ze was zwak en had medicijnen nodig, maar ze voelde zich net als altijd. Wat moest ze dan schrijven? *Hallo Marinus, het spijt me verschrikkelijk dat ik zomaar weg was. Ik schaam er ook voor. Het is zo dat ik mijn moeder beloofd had om elf uur thuis te zijn. Mijn moeder maakt zich snel ongerust en haalt zich dan*

van alles in het hoofd. Dit was ook niet waar, maar ze kon toch niet schrijven dat haar moeder er een compleet drama van maakte als ze te laat thuiskwam? Dat was vaak genoeg gebeurd. Na haar werk, of als ze eens bij Fanny langsging. Dáár schaamde ze zich voor. Ze haalde de laatste zin weg. Als het echt wat zou worden tussen Marinus en haar, dan moest ze open kaart spelen. Een relatie mocht niet op leugens gebaseerd zijn. Maar ze wist geen woorden voor haar gedachten. Ze kende haar moeder nauwelijks anders dan zoals ze nu was, sinds het overlijden van vader. Ze was het gewend en had het geaccepteerd. Pas vanavond was het voor het eerst en met alle hevigheid tot haar doorgedrongen, dat er iets niet klopte. Ze had niet voor niets het gevoel gehad dat ze vluchtte. En ze had niet voor niets nog steeds niet echt iets over haar moeder verteld aan Marinus. Nog nooit had ze zich geschaamd voor haar moeder, maar sinds ze contact had met Marinus, gebeurde dat regelmatig en vanavond was het zelfs heel sterk aanwezig geweest. Maar waarom? Ze besloot hier nu niet verder over na te denken. De klok draaide door en ze moest er de volgende dag echt vroeg uit. *Ik had mijn moeder beloofd om elf uur thuis te zijn en dus moest ik om elf uur thuis zijn. Ik hou ervan me aan mijn woord te houden, maar ik had niet goed genoeg op de tijd gelet en daarom was er opeens geen tijd meer om het je nog uit te leggen. Het spijt me echt vreselijk. Ik hoop dat onze afspraak voor zondag toch doorgaat. Het lijkt me echt heerlijk weer eens in het bos te wandelen. Warme groeten, Annika.* Ze drukte op verzenden en sloot de computer af. Maar de slaap wilde niet snel komen. De herinneringen aan haar ontmoeting met Marinus verwarmden haar, maar haar gevoel ten opzichte van haar moeder verwarde haar zo, dat ze moeite had zijn warmte vast te houden.

HETTY LUITEN

Laat me los!

Op een blind date valt de 33-jarige Annika voor het eerst in haar leven als een blok voor een man. Marinus zorgt ervoor dat ze van een teruggetrokken en ietwat saai meisje verandert in een zelfstandige jonge vrouw. Maar ze woont nog steeds bij haar moeder en heeft een simpele baan als hoofdcaissière bij de supermarkt in haar dorp. Door Marinus gaat ze haar leven, waarvoor ze dacht dat ze zelf gekozen had, met heel andere ogen bekijken.

Annika's moeder vindt het maar niets dat haar dochter een vriend heeft en de twee hebben er vaak ruzie over. Hierdoor komt Annika in een spagaat terecht tussen haar moeder en Marinus. Echt lastig wordt het als Marinus haar ten huwelijk vraagt. Ze wil niets liever dan met hem trouwen, maar vreest de negatieve reactie van haar moeder. Hoe sterk is Annika?

Hetty Luiten is de schrijfster van prachtige romans als *Niet klein te krijgen*, *Uit evenwicht* en *Als dag en nacht*. Ze heeft een huis met een inspirerend uitzicht op het Groningse platteland, waar ze boeken schrijft en vertaalt vanuit het Zweeds en Deens.

NUR 301

ISBN 978-90-5977-509-1

9 789059 775091

Zomer & Keuning

www.kok.nl